

Μια διαχρονική Μεσανατολίτικη ουτοπία . . .

“Ειρηνική Συνύπαρξη”!

Δεν γνωρίζουμε ποιος, μέσα στο ιστορικό γίνεσθαι, διεκδικεί τη φράση του σημερινού μας τίτλου. Ίσως να πρόκειται για μια συμφραζόμενη απαίτηση που βγαίνει από τα σπλάχνα των λαών. Ίσως να συνιστά μια αγωνιώδη αποστροφή κάποιας φωτισμένης ιστορικής προσωπικότητας. Ίσως και να είναι εφεύρημα επιτήδειων εκμαυλιστών της Ιστορίας. Πάντως, πριν μερικές δεκαετίες, το 1970, εκείθεν του Ατλαντικού, κυκλοφόρησε ένα δοκίμιο του Έρνεστ Μαντέλ με τον τίτλο, “Ειρηνική Συνύπαρξη και Παγκόσμια Επανάσταση”. Όμως, αυτή η χλιοτραγουδισμένη ειρηνική συνύπαρξη αποδείχτηκε “ουτοπία” στη θεωρία και κυρίως στην πράξη.

Δεν πρέπει όμως να αδικούμε τους μεγάλους κοινωνικούς επαναστάτες. “Η πολιτική της ειρηνικής συνύπαρξης, η πάλη για την διαρκή ειρήνη, δεν είναι ούτε προσωρινή πολιτική, ούτε ελιγμός της Σοβιετικής Κυβερνήσεως, όπως ισχυρίζονται οι συκοφάντες του ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου”. Αυτά από στόματος Λένιν, ευθύς με την ανάληψη της εξουσίας. Δεν ξέρομε αν είχαν συνοδευτεί και από σχετική μειλίχια έκφραση που ουδέποτε την είδαμε στο πρόσωπό του. Τι ακριβώς σήμαινε αυτή η Λενινιστική “ειρηνική συνύπαρξη”; Πολύ απλά, ότι μπορούν να υπάρχουν ταυτόχρονα πάνω στη γήινη σφαίρα Χώρες με διαφορετικά οικονομικά και κοινωνικά συστήματα. Ότι οι διαφορές και τα επίμαχα προβλήματα που μπορούν να εμφανιστούν στις σχέσεις μεταξύ των κρατών, πρέπει να ρυθμίζονται με διαπραγματεύσεις και όχι με πολέμους.

Οι θέσεις αυτές του Λένιν πήραν τη μορφή Διατάγματος με ημερομηνία 26 Οκτωβρίου 1917, με τους εργάτες και αγρότες ήδη στην εξουσία. Καλούσε δε όλους τους εμπόλεμους λαούς να κλείσουν αμέσως μια δίκαιη και δημοκρατική ειρήνη, μια ειρήνη χωρίς προσαρτήσεις, χωρίς κατακτήσεις ξένων εδαφών, χωρίς βίαιη υπαγωγή λαών σε ξένους ζυγούς. Η συνέχεια είναι γνωστή. Συνέβησαν ακριβώς τα αντίθετα. Και αυτή η αντίθεση αντανακλάται και στη σημερινή αρκτώα χώρα, τη Ρωσία του Πούτιν. Ο σοσιαλισμός, είχε πει ο Λένιν, δεν είναι χίμαιρα. Απεδείχθη περίτρανα το αντίθετο, ακόμη και στην ίδια τη χώρα του, την κοιτίδα, δήθεν, του παγκόσμιου σοσιαλισμού.

Στο δεύτερο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης, που επιγράφεται “Εξοδος”, διαβάζουμε,

“Ανέστη δὲ βασιλεὺς ἕτερος ἐπ’ Αἴγυπτον, ὃς οὐκ ᾔδει τὸν Ἰωσήφ. Εἶπε δὲ τῷ ἔθνει αὐτοῦ· ἴδου τὸ γένος τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ μέγα πλῆθος καὶ ἰσχύει ὑπὲρ ἡμᾶς. Δεῦτε οὖν κατασοφισώμεθα αὐτούς, μὴ ποτε πληθυνθῆ . . . καὶ ἐκπολεμήσαντες ἡμᾶς ἐξελεύσονται ἐκ τῆς γῆς. Καὶ ἐπέστησεν αὐτοῖς ἐπιστάτας τῶν ἔργων, ἵνα κακώσωσιν αὐτούς ἐν τοῖς ἔργοις. Καθότι δὲ αὐτούς ἐταπείνουν, τοσοῦτω πλείους ἐγίνοντο, καὶ ἴσχυον σφόδρα σφόδρα. Καὶ ἐβδελύσσοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ”.

Τι είχε συμβεί; Ο Φαραώ, ο οποίος είχε προσλάβει στην αυλή του τον Ιωσήφ, τον γιό του Ιακώβ, και είχε γίνει γενικός επιτελάρχης του, πέθανε. Ο Φαραώ που τον διαδέχθηκε, αγνοούσε τον Ιωσήφ, καθώς και το γεγονός ότι

αυτός είχε προσκαλέσει στην Αίγυπτο τους αδελφούς του για να γλιτώσουν από τον λιμό που είχε πέσει στη Χώρα τους. Ο δεύτερος Φαραώ, λοιπόν, έβλεπε αυτούς τους Εβραίους, δηλαδή τους απογόνους του Ιακώβ να πληθύνονται και να ισχυροποιούνται, φοβήθηκε μήπως πάρουν τα όπλα εναντίον του ή μήπως φύγουν εκτός Αιγύπτου, διότι τους χρησιμοποιούσε ως δούλους. Και έδωσε εντολή στους υπηκόους του να κακώσωσιν αυτούς εν τοις έργοις. Και εβδελύσσοντο οι Αιγύπτιοι από των υιών Ισραήλ. Βδελύσσομαι=αισθάνομαι αηδία, και κατ' επέκτασιν, μισώ. Ναι, πρόκειται για μίσος μεταξύ Εβραίων και Αιγυπτίων και λοιπών Αράβων προφανώς, που χρονολογείται δεκαπέντε αιώνες π.Χ. με την παραδοχή ότι η Παλαιά Διαθήκη γράφτηκε από το ίδιο τον Μωυσή, περίπου το 1500 π.Χ.

Τελικά η έξοδος έγινε, για να οδηγηθούν οι Εβραίοι στη Γη της Επαγγελίας, στη Γη Χαναάν, στη Γη του Ισραήλ, κάπου στην Παλαιστίνη, την ευρύτερη ιστορική περιοχή, δυτικά του Ιορδάνη και από το Σινά μέχρι τα σημερινά νότια σύνορα της Τουρκίας, αόριστα και απροσδιόριστα. Ελληνική είναι η ονομασία “Παλαιστίνη”. Με αρχαιολογικές πιθανότητες, κάποια φύλα έφυγαν από την αρχαία Κρήτη και εγκαταστάθηκαν στην περιοχή και αναφέρονται σε κείμενα της Γραμμικής Β', ως “Πελεστέτ”, από εδώ και το όνομα Φιλιισταίοι. Με την Ιερουσαλήμ να δεσπόζει στο Μεσανατολικό στερέωμα, ως πρωτεύουσα του Δαβίδ, του κράτους των Ισραηλιτών, από το 1000 π. Χ.

Θα μεσολαβήσουν Βαβυλωνιακές αιχμαλωσίες, μεγάλες μεταναστεύσεις Ισραηλιτών προς αναζήτηση καλλίτερης μοίρας, θα δημιουργηθεί παγκοσμίως η πανίσχυρη Εβραϊκή Διασπορά, αυτή περίπου θα αποκτήσει τον έλεγχο της παγκόσμιας οικονομίας, ή κάτι τέτοιο. Κάποτε θα αρχίσουν και οι

επαναπατρίσεις. Τον 14^ο αιώνα οι Εβραίοι της Ισπανίας θα αρχίσουν να μεταναστεύουν μη αντέχοντας την Ιερά Εξέταση. Πολλοί θα επιστρέψουν στην Ιερουσαλήμ. Για να φθάσουμε στο σημαδιακό έτος, 1897, οπότε ιδρύεται το περιλάλητο “Σιωνιστικό Κίνημα”. Σκοπό είχε τη δημιουργία κράτους του Ισραήλ. Το κίνημα αυτό τελικά θα υποστηρίξει σθεναρά η Αγγλία, η οποία το 1917 θα γίνει υπέρμαχος ενός Εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη, “στον βαθμό που δεν επηρεάζονται οι Άραβες κάτοικοι της περιοχής”. Μεγαλύτερο μπέρδεμα δεν θα μπορούσε να υπάρξει.

Στα απόνερα του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, το έδαφος από τον Ιορδάνη μέχρι τις ακτές της Μεσογείου αναγνωρίστηκε ως ανεξάρτητο, με την ονομασία “Παλαιστίνη”, “κράτος κατ’ εντολήν”, υπό την προστασία των Άγγλων.

Διευκρινίζουμε, ότι το “Εβραίος” (=περνάω απέναντι, κάτι σαν Πρέβεζα!) έχει να κάνει κυρίως με το θρήσκευμα, αλλά στη διεθνή πρακτική ταυτίζεται με το “Ισραηλίτης” (=αυτός που ανήκει στο λαό που κατάγεται από τον Ιακώβ που είχε αλλάξει το όνομά του σε Ισραήλ). Ταυτόσημοι είναι και οι όροι “Ιουδαίος”, “Ιουδαϊσμός”, από τη φυλή του Ιούδα (καμία σχέση με τον Ισκαριώτη), τη σημαντικότερη από τις δώδεκα φυλές του αρχαίου Ισραήλ.

Σε λίγο θα έχουμε και Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο με πολλά απόνερα. Μέσα σ’ αυτά και η ίδρυση τελικά του κράτους του Ισραήλ. Το ημερολόγιο έγραφε, 14 Μαΐου 1948. Την επομένη έληγε η τριαντάχρονη σχεδόν Βρετανική Εντολή στην περιοχή. Το Ανώτατο Εβραϊκό Συμβούλιο σπεύδει να εκμεταλλευτεί τη συγκυρία. Ο ταύρος από τα κέρατα. Ανακηρύσσει την Ανεξαρτησία του Ισραήλ και ορκίζει πρώτον πρόεδρο τον Χάιμ Βάιζμαν και πρώτο πρωθυπουργό τον σκληροπυρηνικό ηγέτη του σιωνιστικού κινήματος, Νταβίντ Μπεν Γκουριόν. Ένα ηχηρό όνομα για τα χρόνια που θα ακολουθήσουν. Γρηγορότερα, στις 29 Νοεμβρίου 1947, η Γενική Συνέλευση του νεοσύστατου ΟΗΕ είχε υιοθετήσει τη διαίρεση της Παλαιστίνης σε Ισραηλινό και Αραβικό κράτος, ανακηρύσσοντας την Ιερουσαλήμ ως διεθνή πόλη εκτός συνόρων. Περίπου 750.000 Παλαιστίνιοι ξεριζώθηκαν τότε από τα πάτρια εδάφη.

Και τα όργανα αρχίζουν. Συγκρούσεις επί συγκρούσεων. Αιματοχυσίες, εποικισμοί, εκπαραθυρώσεις, τρομοκρατία, ποιος δεν θυμάται τα αιματηρά επεισόδια στους Ολυμπιακούς του Μονάχου, οι Άραβες συνασπίζονται κατά του σιωνισμού, και το Ισραήλ μεταβάλλεται σε κράτος με αξιοθαύμαστη εθνική άμυνα. Εν πολλοίς τα γεγονότα είναι γνωστά. Οι δύο αντίπαλοι θα βρεθούν σε εμπόλεμη κατάσταση αμέσως μετά την ανακήρυξη του Ισραήλ σε κράτος, 1948/49, στην κρίση του Σουέζ το 1956, στον Πόλεμο των Έξι Ημερών το 1967 και στο Πόλεμο του Γιομ Κιπούρ (=Ημέρα της Εξιλέωσης) το 1973.

Εν τω μεταξύ, το 1964 θα ιδρυθεί η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PLO), και δέκα χρόνια αργότερα, τον Οκτώβριο του 1974, στη Διάσκεψη Κορυφής όλων των Αραβικών Χωρών, Διάσκεψη Ραμπάτ, ο Αραβικός Σύνδεσμος θα αναγνωρίσει την PLO ως τον μοναδικό εκπρόσωπο των Αράβων. Ο Γιάσερ Αραφάτ θα είναι ο πρώτος αρχηγός της PLO. Είχε τη ρετσινιά του τρομοκράτη, ιδρυτής, το 1959, της τρομοκρατικής Φατάχ (=νίκη). Ο Αντρέας Παπανδρέου θα σπεύσει να τον εναγκαλιστεί. Ο ιδρυτής του ΠΑΚ

θα συναντήσει τον Αραφάτ, λίγο μετά την επικράτηση της Χούντας των Συνταγματαρχών, σε βάση εκπαίδευσης παλαιστίνιων ανταρτών στο Λίβανο. “Σε εκείνη τη συνάντηση αποφασίσαμε να εργαστούμε μαζί, για τη νίκη της δημοκρατίας στην Ελλάδα και για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης από την Ισραηλινή κατοχή.”, θα δηλώσει αργότερα ο Παλαιστίνιος Ηγέτης. Μια χρονική ανάσα μετά τη συγκρότηση της πρώτης Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, την κυβέρνηση της δήθεν “Αλλαγής”, ο “αδελφός” Αραφάτ επισκέπτεται την Ελλάδα και γίνεται δεκτός με τιμές αρχηγού κράτους, παρακαλώ. Το “κράτος” του, η Παλαιστίνη, αποτελείται από τη Δυτική Όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας, με πρωτεύουσα ντε γιούρε την Ανατολική Ιερουσαλήμ, αλλά ντε φάκτο τη Ραμάλα.

Φαύλος κύκλος βίας. Πώς θα σπάσει; Τον Νοέμβριο του 1977 ο πρόεδρος της Αιγύπτου, Σαντάτ, θα επισκεφτεί την πρωτεύουσα του Ισραήλ, Τελ Αβίβ, και θα μιλήσει στο Κοινοβούλιο, πρωθυπουργός ο Μπέγκιν. Ενέργεια που ισοδυναμούσε με διπλωματική αναγνώριση του Ισραήλ. Απηχούσε, ίσως, και τη βούληση ολόκληρου του Αραβικού κόσμου.

Οι διμερείς ειρηνευτικές συνομιλίες που ήδη είχαν αρχίσει για τη διευθέτηση των προαιώνιων διαφορών θα μεταφερθούν στο Καμπ Ντέιβιντ, τον Σεπτέμβριο του 1978, με τη μεσολάβηση το προέδρου Κάρτερ. Λίγους μήνες αργότερα, στις 26 Μαρτίου 1979, θα υπογραφεί στην Ουάσιν

γκτον η Συνθήκη Ειρήνης μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ. Πενιχρά τα αποτελέσματα.

Η επόμενη συμφιλιοτική χειραψία θα γίνει στο γρασίδι του Λευκού Οίκου, 13 Σεπτεμβρίου 1993, μεταξύ του πρωθυπουργού Γιτζάκ Ραμπίν και του Γιασέρ Αραφάτ, με τη μεσολάβηση του προέδρου Κλίντον. Οι δύο ηγέτες υπέγραψαν τη Διακήρυξη για τις Ρυθμίσεις Αυτοδιοίκησης των Παλαιστινιακών εδαφών της Δυτικής Όχθης και της Λωρίδας της Γάζας. Ήταν απόρροια των συνομιλιών του Όσλο που είχαν προηγηθεί για το θέμα του εποικισμού των Παλαιαστινιακών εδαφών από πλευράς Ισραήλ. Και οι συμφωνίες αυτές έμειναν γράμμα κενό. Η βία θα εξακολουθήσει να πρωταγωνιστεί με αποκορύφωμα τη δολοφονία του ισραηλινού πρωθυπουργού Ραμπίν από Εβραίο ακροδεξιό εξτρεμιστή, 1995.

Προϊόντος του χρόνου η Παλαιστινιακή Οργάνωση θα υποσκελιστεί από τη ΧΑΜΑΣ, Κίνημα Ισλαμικής Αντίστασης. Ιδρύθηκε το 1987. Η ΧΑΜΑΣ δεν θέλει Παλαιστινιακό κράτος, αλλά αφανισμό του Ισραήλ. Σ' αυτό το εν πολλοίς ύποπτο, οπωσδήποτε σατανικό παιχνίδι, το Ιράν και η Τουρκία συντάσσονται. Τα αμερικανικά αεροπλανοφόρα είναι στη γειτονιά, η Ευρώπη τρομάζει, απέναντί της έχει πλέον σύσσωμο το Ισλάμ. Και ο Μπάϊντεν σπεύδει στο πεδίο.

Η συνέχεια στις σύγχρονες οθόνες, για μια πιο “αντικειμενική” ενημέρωση. Ποιος θα μιλήσει για “ειρηνική συνύπαρξη;” Ψυχραιμία!

18 Οκτωβρίου 2023. Γρηγόριος Δημ. Νούσιος – Αεροπόρος.

